

Žabí král - Tomáš Klus

C#mi

Je tma, v níž ptáci bez peří

E

klovají zobáky mršiny koní

F#

a těla vojáků, padlých v boji

C#mi

o zbytek světla.

Je tma, v níž stěží uvěřit,

že květina, kvete-li, voní

a lvice ve znaku, dávno je po ní,

bouře ji smetla.

Asmi

Kdo nedrží krok, ať padne,

A

tma je trest pro ty, co nechali

C#mi

za dne své oči slepnout.

Kdo nedrží krok, ať padne,

tma je trest pro ty, co nechali

za dne své oči slepnout.

Je tma a kolem nic není,

snad jenom v místech,

kde dřív byla víra,

cosi jiskří a síly sbírá,

když spolkně to žába.

Žába, co ve tmě zuby cení,

v místech, kde pramení voda čirá,

nechá tě hodiny žízni zmírat

a prstíčkem hrabat.

Kdo prosí ji o milost,

toho má v moci

jak lacinou děvku

zlomenou v bocích.

Kdo prosí ji o milost,

toho má v moci

jak lacinou děvku,

zlomenou v bocích.

Pak, až slunce zčernalé,

opře se poprvé

naplno do skal,

se zatřpytí naděje

v troskách

a navěky zhasne ve tmě.

Slizké jak hlava krále

jsou praktiky žabího vojska,

zas budem ropuchy na tváře bozkat,

řka jednohlasně: Veď mě!

Přijímám prohru,

stavím se k ní čelem,
buď jak buď, jsem uvězněn v cele
-kvákám.

Se smolnou pochodní
a ksichem z gumy,
dělám to, co nejlépe umím
-kvákám.

Přijímám prohru,
stavím se k ní čelem,
buď jak buď, jsem uvězněn v cele
-kvákám.

Se smolnou pochodní
a ksichem z gumy,
dělám to, co nejlépe umím
-kvákám.